

Gaat hondenwelzijn nog wel om het welzijn van honden?

Al lange tijd is de Raad van Beheer en daarmee de georganiseerde kynologie het mikpunt van een aantal activistische organisaties. Een recent artikel geeft duidelijk inzicht in de achtergrond.

Laten we even kijken naar het gedrag van deze organisaties en een aantal zaken op een rijtje zetten.

- Achter de verschillende organisaties zitten vaak dezelfde mensen. Het gaat om een kleine groep die verbonden is door hun ideologie maar soms ook door veel persoonlijker relaties. Dat netwerk verbindt niet alleen deze activistische organisaties maar ook een aantal journalistieke en politieke organisaties.
- Dat dit zo ver gaat dat er nog nauwelijks sprake is van objectieve journalistiek is ook anderen opgevallen: <https://www.nieuweoogst.nl/nieuws/2017/01/19/zijn-er-wel-objectieve-journalisten-in-hilversum>
- In een aantal gevallen zijn er overleggen met deze organisaties, waarbij genomen en te nemen maatregelen worden besproken. Bij verschillende gelegenheden zijn daarbij complimenten gegeven aan de aanpak vanuit de georganiseerde kynologie, maar die krijgt het publiek uiteraard nooit mee.
- De georganiseerde kynologie werkt hard aan het zo veel mogelijk garanderen van gezonde honden. Natuurlijk zitten er binnen iedere groep meer en minder gemotiveerde mensen, worden er wel eens fouten gemaakt en gaat het niet altijd zo snel als we zouden willen. En uiteraard is gezondheid ook een moeilijk te garanderen kwaliteit, anders zouden ook wij mensen geen artsen meer nodig hebben. Maar binnen onze mogelijkheden doen wij veel.
- In Nederland zijn naar schatting 1,5 miljoen honden. De jaarlijks benodigde toestroom is dan ongeveer 150.000 nieuwe honden per jaar, overwegend puppy's. Daarvan worden er ca. 35.000 per jaar met stamboom gefokt via de Raad van Beheer en haar leden. Het gaat dan overwegend om fokkers die fokken uit liefde voor het ras en veelal een deel van de gefokte honden zelf aanhouden en liefdevol verzorgen.
- De overige 75% zijn kruisingen maar veelal ook op rashonden lijkende dieren (de zgn. look-alikes). Hoewel deze laatste geen traceerbare afstamming hebben worden ze vanwege hun uiterlijk vaak toch onterecht aangeduid als rashonden en wordt de verantwoordelijkheid voor deze groep vaak toegewezen aan de Raad van Beheer. Helaas komen deze honden soms uit Nederlandse, maar vooral uit buitenlandse broodfokkerijen. De aandacht voor gezondheid en welzijn binnen die industrie is volledig ondergeschikt aan de verdiensten. De handel in deze honden is geassocieerd als het grootste clandestiene circuit na de drugshandel, uitgedrukt in geld.
- Vreemd genoeg hoort u de activistische organisaties nooit over deze groep. Dat is des te pijnlijker omdat maatregelen binnen de stamboompopulatie om de gezondheid te garanderen vaak leiden tot hogere kosten en dus een hogere prijs, en men bij een stamboompup vaak een langere wachttijd heeft voor men een pup kan aanschaffen, waardoor meer mensen kiezen voor een hond van een broodhandelaar en -fokker. Goedkoop en direct beschikbaar. Dat die uit het buitenland geïmporteerde honden er slechter aan toe zijn wordt bevestigd door een rapport in opdracht van de minister: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/rapporten/2019/06/20/zo-ziek-als-een-hond>
- Op maandagavond 14 oktober 2019 kunt u in het TV programma 'Ellie in de handel' zien waar het grootste deel van de puppy's vandaan komen die niet door de verantwoorde

rashondenfokkers in Nederland worden gefokt.

Dit is de fokkerij en handel van honden die door organisaties als Dier & Recht gepromoot worden als zij het publiek vertellen dat ze geen hond met een stamboom moeten kopen. Ook in voorgaande jaren is deze handel meermaals in het nieuws geweest en waarschuwde het platform Fairfok, met daarin vooraanstaande dierenbeschermers, dierenartsen, wetenschappers en opleiders, voor deze malafide handel in de brochure 'Fairfok, zo kies je een gezonde en sociale hond': www.houdenvanhonden.nl/hondkopen

Wat we zien is dat de strijd voor het welzijn van dieren op specifieke punten feitelijk niet het echte doel is van deze dierenactivisten. Zo zien we dat ze kansen laten liggen waar de problemen het grootst zijn. Het is natuurlijk bijzonder pijnlijk dat Dier & Recht juist aan de vooravond van de reportage van Ellie Lust nog eens vol de aanval op de stamboomhond inzet, waarmee vooral bereikt wordt dat mensen naar het malafide aanbod van broedfokkers worden gedreven.

De strijd gaat vaak om kleine zaken, waarbij het publiek zich makkelijk laat verleiden om deze punten te steunen, en het moeilijk is om een grens te stellen.

Het uiteindelijke doel is het binnenhalen van fondsen, het reclame maken voor overige diensten (zoals juridische bijstand) en voor sommige organisaties zelfs het volledig uitbannen van het houden van alle dieren, zelfs van die soorten die al eeuwen geleden zelf de keuze hebben gemaakt om met de mens samen te leven.